Canonul din Duminica a III-a după Paşti (a femeilor mironosiţe)

Predici la Duminica a III-a după Paşti (a femeilor mironosiţe):

https://www.academia.edu/43788489/Predici_la_Duminica_a_III_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_femeilor_mironosi%C5%A3e_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-iii-a-dupa-pasti

https://drive.google.com/file/d/1LGjUL-xSGChxKLmFInbhdgiWRSQLKVa6/view

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

&&&

facere a lui Andrei Criteanul

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Cântarea lui Moise luând, strigă suflete: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi proslăvi pe El.

Răstignitu-Te-ai cu trupul, Cela ce eşti fără de patimă, după firea Tatălui; împunsu-Te-ai în coastă, izvorând lumii sânge şi apă. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine Te slăvim.

Crucea Ta o cinstesc şi îngroparea o slăvesc, Bunule, şi laud şi mă închin învierii Tale şi strig: Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine te slăvim.

De ai şi gustat fiere, Cela ce eşti dulceaţa bisericii, dar ai izvorât nouă nestricăciune din coasta Ta; Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine te slăvim.

Socotit ai fost Mântuitorule cu morţii, Cela ce ai sculat pe cei morţi; gustat-ai stricăciune şi stricăciune nicicum n-ai cunoscut. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine te slăvim.

Să se veselească Sionul, să se bucure şi cerul; Hristos a înviat ridicând pe cei morţi, care îl laudă pe Dânsul cu cântări. Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine te slăvim.

Cu giulgiuri înfăşurând Iosif trupul Tău, Hristoase, în mormânt Te-a pus pe Tine mântuirea noastră şi pe cei morţi ca un Dumnezeu, i-ai înviat.

Venind mai înainte de dimineaţă femeile, au văzut pe Hristos şi către dumnezeieștii ucenici au strigat: Adevărat a înviat Hristos, veniţi împreună cu noi să-L lăudăm pe Dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Preasfântă Treime, Dumnezeire una, unime fără de început, Părinte şi Fiule şi dumnezeiescule Duh, mântuieşte lumea; că Tu eşti Dumnezeul nostru, pe Tine te slăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Blestemul cel de demult l-ai dezlegat, Curată, în pântecele tău odrăslind nouă binecuvântare şi prunc născând: că Acesta este Dumnezeu, măcar deşi poartă trup.

Catavasie: Ziua învierii să ne luminăm, popoare, Paştile Domnului, Paştile; că din moarte la viață şi de pe pământ la Cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-l cântăm cântare de biruință.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe mine, cel sterp la minte, arată-mă aducător de roadă, Dumnezeule, lucrătorule al celor bune şi săditorule al celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Palmele pe Cruce Ţi-ai pironit, Iisuse şi toate neamurile din înşelăciune adunând, spre cunoştinţa Ta le-ai chemat, Mântuitorule.

Norodul iudeu a strigat către Pilat: Slobozeşte nouă pe tâlharul cel făcător de rele; ridică, ridică, răstigneşte pe cel fără de păcat.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, s-a întunecat lumina, pământul s-a cutremurat şi din mormânturi mulţi morţi s-au sculat, de frica puterii Tale.

Stând înaintea Crucii Mieluşeaua Ta, Iisuse, cu plângere a strigat: Unde mergi, Fiule ? Unde Te duci, Mielule ? Cela ce Te-ai junghiat pentru toţi.

Închinu-mă Crucii Tale, laud şi îngroparea, cinstesc patimile şi cuiele mâinilor şi suliţa, Iisuse, şi învierea Ta.

Înviat-ai, Iisuse, prădatu-s-a vrăjmaşul, Adam împreună cu Eva s-au izbăvit din legături şi din stricăciune, cu învierea Ta.

Înviind Tu, Hristoase, s-au sfărîmat încuietorile şi uşile iadului şi lanţurile morţii s-au dezlegat îndată de frica puterii Tale.

De Dumnezeu primitorule Iosife, vino de stai împreună cu noi strigând: Înviat-a Iisus Mântuitorul, cel ce a sculat pe Adam, pentru milostivirea Sa.

Să se bucure cu noi cei doisprezece ucenici, împreună cu purtătoarele de mir femei, cu Iosif şi cu ceilalţi ucenici şi uceniţe ale lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tatălui împreună şi Fiului şi Duhului celui drept, firii celei una mă închin şi o laud după ipostase despărţită şi după fiinţă unită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericită eşti, Curată, ceea ce eşti din rădăcina lui Iessei, din care toiagul şi floarea Hristos, după trup, pentru noi a odrăslit.

Condacul Paştilor: De Te-ai şi pogorât în mormânt, Cela ce eşti fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit şi ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând purtătoarelor de mir femei: Bucuraţi-vă! Şi apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cela ce dai celor căzuţi sculare.

Icos: Pe Soarele cel mai-nainte de soare, carele a apus oarecând în mormânt, mers-au mai-nainte de către ziuă, căutându-L ca pe o zi, purtătoarele de mir femei şi una către alta au strigat: O prietenelor, veniţi cu miresme să ungem trupul cel de viață purtător şi îngropat, trupul cel ce a înviat pe Adam cel căzut, care zace în mormânt. Să mergem, să ne sârguim ca şi magii şi să ne închinăm şi să aducem miruri, în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în giulgiu este înfăşurat şi să plângem şi să strigăm: O Stăpâne ! Scoală-Te, Cela ce dai celor căzuţi sculare.

Sedelnele, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Miresme au adus femeile cu căldură la mormânt, Mântuitorule, şi de strălucirea îngerului cu sufletele s-au bucurat şi pe Tine Dumnezeu a toate Te-au propovăduit şi ucenicilor au strigat: Adevărat a înviat din mormânt Viaţa tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *acelaşi glas şi podobie*

Ceata ucenicilor Tăi, împreună cu mironosiţele, se bucură, că praznic deobşte, împreună cu dânsele prăznuiesc, spre slava şi cinstea învierii Tale; şi printr-înşii strigăm către Tine, Iubitorule de oameni: Dă poporului Tău mare milă.

Cântarea a 4-a

Irmos: Naşterea Ta cea din Fecioară, proorocul mai-nainte văzându-o a propovăduit, strigând: Auzul Tău am auzit şi m-am temut, că de la amiazăzi şi din muntele cel sfânt, umbrit ai venit, Hristoase.

Prin Cruce ai prădat pântecele iadului şi împreună ai ridicat pe cei morți şi ai stricat tirania morții. Pentru aceasta noi cei din Adam închinându-ne, lăudăm îngroparea şi învierea Ta, Hristoase.

Mântuitorul nostru, carele ai binevoit pentru milostivirea milei a Te pironi pe Cruce şi a ne izbăvi pe noi de blestemul strămoşului, dezleagă legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Cela ce ai pironit pe Cruce blestemul meu cel de demult şi mi-ai izvorât, Mântuitorule, binecuvântarea, prin sângele cel din coasta Ta, dezleagă legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Iadul, Mântuitorule, întâmpinându-Te pe Tine întru cele mai dedesubt, s-a amărât văzând cum pe aceia ce i-a putut înghiţi de demult, acum fără de voie îi dă înapoi; se iscodeşte în cele mai de jos ale sale şi se goleşte şi se pradă de cei morţi.

De s-a şi pecetluit piatra şi cu strajă s-a întărit, o călcători de lege vrăjmaşi! Dar a înviat Domnul, precum mai-nainte a zis, dezlegând legăturile greşelilor mele celor multe; că poate face câte voieşte.

Cela ce ai înviat din mormânt şi ai prădat iadul şi ai înviat pe cei morţi şi nestricăciune mi-ai izvorât, dezleagă-mi legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Cu adevărat v-aţi ruşinat voi cei fărădelege, că Hristos a înviat şi împreună a ridicat pe cei morţi, strigând: Îndrăzniţi! Că Eu am biruit lumea. Deci, credeţi Lui, sau tăceţi amăgitorilor, care tăgăduiţi învierea Lui.

Cela ce ai strigat către purtătoarele de mir: Bucuraţi-vă, după ce ai înviat din mormânt, Bunule, şi către apostoli: Propovăduiţi sculare Mea! Dezleagă-mi legăturile păcatelor mele celor multe, că poţi face câte voieşti.

Pe Iosif cu cel bun chip, pe râvnitorul bunei credinţe, pe sfetnicul şi ucenicul, împreună cu mironosiţele şi cu apostolii să-l cinstim, strigând cu dânşii şi cu credinţă lăudând luminat învierea Mântuitorului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slava cea nedespărţită a Dumnezeirii celei mai presus de fiinţă, cine va putea să o spună? Că una fiind după fire Treimea se laudă, fără de început, de o fiinţă, lăudându-se unime în Treime, după Ipostasurile cele singuratice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe Cel ce S-a sălăşluit în pântecele tău fără sământă, Maica fecioară curată, pe Acela neîncetat roagă-L, de Dumnezeu Născătoare, să-mi dezlege legăturile păcatelor mele celor multe, că-mi poți ajuta la câte voieşti.

Cântarea a 5-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipindu-o, cu lumina poruncilor Tale mă luminează, ca un Împărat al păcii.

Tu m-ai dezbrăcat, Mântuitorul meu, de haina cea dintâi care mi-a țesut-o, vai mie, semănătorul păcatului, îmbrăcându-te întru mine.

Frunze de smochin, vai mie, mi-a cusut păcatul, mie, celui ce n-am păzit, Mântuitorul meu, prea curată porunca Ta, prin sfatul şarpelui.

Sufletul meu cel rănit cu gândurile mele cele tâlhăreşti l-a vindecat, vărsând peste dânsul untdelemn şi vin, Hristos cel ce a venit la mine din Maria.

Lângă Cruce stând Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană, ca o Maică a strigat: Lăsatu-m-ai singură, o Fiul meu şi Dumnezeule.

Tu pe şarpele, începătorul răutăţii, cu arma Crucii Tale surpându-l întru învierea Ta, ai sfărâmat boldul morţii, Iisuse.

Unde-ți este boldul tău, moarte ? Unde-ți este biruința ta, iadule ? Adam să strige: Sfărâmatu-te-ai prin învierea Celui ce a sculat pe cei morți.

Mironosiţele femei la mormântul Tău ajungând, al Celui ce ai înviat pe cei de jos, glas au auzit, zicând: A înviat Hristos.

Pomenirea bine credincioaselor purtătoare de mir săvârşind şi a tuturor ucenicilor Tăi, întru luminată învierea Ta, te lăudăm pe tine, Hristoase.

Pe cel cu bun chip să-l cinstim toți după vrednicie, care trupul Domnului de pe lemn l-a pogorât şi l-a îngropat cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ţie, lui Dumnezeu Tatăl şi Fiului şi Duhului mă închin, trei fețe şi aceste trei, una le cred că sunt, după fiinţa cea una.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine, ceea ce ai născut mai presus de fire, cu naştere fără sământă, pe însuşi Stăpânul Hristos, cel ce a înnoit firea, te lăudăm credincioşii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor sunt ţinut pururea şi în marea vieţii mă afund; ci, precum pe Iona din fiară şi pe mine din patimi mă scoate şi mă mântuieşte.

Mort este iadul, îndrăzniţi pământenilor, că Hristos pe lemn spânzurându-Se, a aruncat sabia asupra lui şi zace mort; şi de cei ce îi avea s-a prădat, golindu-se.

Prădatu-s-a iadul, îndrăzniţi cei morți! Şi mormânturile s-au deschis, sculaţi-vă! Strigă către voi din iad Hristos, Cel ce a venit să scape pe toți din moarte şi din stricăciune.

Pe cei morți precum ai putut i-ai înghiţit oarecând, iar acum ţi-i cer, iadule, dă-mi-i înapoi! Strigă către tine Dătătorul de viață şi Dumnezeu, cel ce a venit să izbăvească pe toți din pântecele tău cel nesăţios.

Femei, purtătoare de mir, ce vă mai grăbiţi? Pentru ce aduceţi miruri Celui viu? Înviat-a Hristos precum mai-nainte a zis. Să înceteze lacrimile voastre, mutându-se întru bucurie.

Cu giulgiu înfăşurându-Te pe Tine, Hristoase, Iosif cel cu bun chip, Te-a pus în mormânt şi cu miresme ungând Biserica cea stricată a trupului Tău, a prăvălit o piatră mare deasupra gropii.

Domnul a înviat prădând pe vrăjmaşul şi pe cei legați, răpindu-i, a scos pe toți şi pe Adam cel dintâi zidit, pe acela sculându-l ca un îndurat şi iubitor de oameni, Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Treimea într-o unime să o lăudăm credincioşii, împreună cu Fiul pe Tatăl slăvind şi pe Duhul cel de o fiinţă cu Fiul şi carele este în Tatăl împreună fără început şi pururea veşnic Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În pântece ai zămislit, Curată, fără de nici o lucrare, pe strugurul nestricăciunii, ca o viță, din care izvoarele nemuririi, ca nişte vin ne izvorăsc nouă pe Viața cea veşnică.

Condacul, glasul al 2-lea: Bucurați-vă, purtătoarelor de mir, zicând: Plângerea strămoaşei Evei o ai potolit cu învierea Ta, Hristoase Dumnezeule, şi apostolilor Tăi a binevesti le-ai poruncit: Mântuitorul a înviat din mormânt.

Icos: La mormântul Tău, Mântuitorule, mergând mironosiţele, se mirau cu gândul întru sine şi ziceau: Cine va răsturna nouă piatra de pe mormânt? Şi căutând, a văzut că piatra era răsturnată şi de chipul îngerului precum şi de îmbrăcămintea lui se minunau şi fiind cuprinse de spaimă, gândeau să fugă. Iar tânărul către dânsele, a strigat: Nu vă temeţi voi, Acela pe carele căutaţi, S-a sculat; veniți de vedeţi locul unde a zăcut trupul lui Iisus şi degrab mergând vestiți ucenicilor, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Cântarea a 7-a

Irmos: Heruvimilor urmând tinerii, în cuptor au săltat cântând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule, că întru adevăr şi cu judecată ai adus asupră-ne acestea toate, pentru păcatele noastre, Cela ce eşti prea lăudat şi prea slăvit întru toţi vecii.

Ca un Iubitor de oameni, vrând să mântuieşti din înşelăciune pe toți pe care i-ai zidit, ai suferit a Te pironi pe Cruce, ca să înnoieşti cu trupul Tău, Mântuitorule, chipul cel îngropat de patimi şi surpând iadul, ai înviat şi pe cei morţi împreună cu Tine.

Pe Cruce fiind înălţat, pe toţi i-ai chemat la Tine, Îndurate, precum Te-ai făgăduit, Bunule, că toate acestea întru adevăr ai binevoit a le răbda pentru păcatele noastre; pentru aceea şi tâlharului i-ai deschis porţile Raiului, Mântuitorule.

Tu ai ridicat a treia zi din mormânt Biserica trupului Tău cea stricată, precum Te-ai făgăduit, Bunule, ca în adevăr să-Ţi arăţi slava Ta, care o izvorăşti nouă prin credinţă, scoţând pe cei robiţi, pe care îi ţinea iadul întru legături.

O, neînţelepţia voastră, evrei! O, nebunia voastră a celor fărădelege! Ce lucru de necrezut aţi văzut, de n-aţi crezut lui Hristos? Au nu pe cei bolnavi a sculat cu cuvântul? Au n-a mântuit El toată lumea? Să vă plece pe voi spre credinţă măcar ostaşii, sau cei ce au înviat din morți.

Să spună acum străjerii cei ce se făcuseră ca morţii, cum S-a furat Acela, pe carele nu L-au văzut ei nemulțumitorii? Că dacă nu L-au văzut nici au simţit când a înviat, cum puteau aşa să-L priceapă când S-a furat? Să vă plece pe voi a crede măcar, piatra aceea şi cele de îngropare ale lui Hristos.

Pentru ce străjuiți ca pe un mort? Pentru ce aţi pus peceți pe piatră, evrei ? Negreşit că temându-vă de furtişag aţi pecetluit groapa. Deci, cum ar fi înviat Hristos de n-ar fi fost Dumnezeu? Să vă plece pe voi a crede cei ce au înviat şi s-au văzut de mulţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună cu Tatăl slăvim pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, strigând cu glas fără tăcere: Treime singuratecă în fiinţă, miluieşte şi mântuieşte pe toţi; unime în trei fețe, milostiveşte-Te spre noi, Dumnezeule cel prea slăvit în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În pântecele tău, Preacurată, cum ai încăput prunc, pe Acela de carele se cutremură Puterile îngereşti ca de un Dumnezeu? Fără numai precum a voit, precum a ştiut aşa S-a sălăşluit, vrând să mântuiască pe toți pământenii cei din Adam, dezlegând pe Adam din acel blestem, pentru mâncarea cea amară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toți vecii.

Razele soarelui s-au ascuns de frica patimilor lui Hristos şi au înviat morții şi munţii s-au clintit şi pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit.

Cei din cuptor oarecând de trei ori fericiţii tineri, înălțându-şi mâinile, au închipuit, Bunule, prea curată Crucea Ta, prin care ai surpat, Hristoase puterea vrăjmaşului.

O, evrei orbi! Înşelători şi de lege călcători, care n-ați crezut învierii lui Hristos, ca şi cum n-ar fi fost adevărată, ce lucru de necrezut ați văzut? Că a înviat Hristos, cel ce a sculat pe cei morţi.

O, evrei vrăjmaşi! De nu ne credeţi pe noi, întrebaţi pe ostaşii voştri, ce au pătimit aceia? Cine este cel ce a răsturnat cu mâinile piatra de pe mormânt?

Cine este Cel ce a uscat smochinul? Cine este Cel ce a vindecat mâna cea uscată ? Cine este Cel ce a săturat oarecând mulţimi în pustie? Fără numai Hristos, cel ce a sculat pe cei morți.

Cine; este Cel ce a luminat orbii, a curăţit leproşii şi şchiopii a îndreptat? Şi a umblat pedestru pe mare ca pe uscat? Fără numai Hristos Dumnezeu, cel ce a sculat pe cei morţi.

Cine este Cel ce a sculat din mormânt pe cel mort de patru zile şi pe fiul văduvei? Cine este Cel ce a întărit ca un Dumnezeu pe cel slăbănog ce era în pat? Fără numai Hristos Dumnezeu, cel ce a sculat pe cei morţi.

Strigă şi piatra, glăsuiesc pecețile, care voi punându-le, aţi aşezat străjeri să păzească mormântul; adevărat a înviat Hristos şi viază în veci.

Adevărat a înviat Hristos, prădatu-s-a iadul, omorâtu-s-a şarpele, izbăvitu-s-a Adam, cutremuratu-s-au cei de jos. Pentru ce dar nu credeți, vrăjmaşi şi călcători de lege?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună cu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime întru o Dumnezeire slăvim strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe pâinea cea pururea vie, care în pântecele tău s-a frământat fără de aluat întru frământătura noastră, o ai născut fără schimbare, pe unul Hristos Dumnezeu în două firi.

Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Ceea ce a zămislit în pântece cu trup, mai presus de fire, pe Cuvântul cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, cu cântări fără tăcere să o slăvim credincioşii.
Pe tâlharul cel ce Te-a cunoscut pe Cruce Dumnezeu, moştean Raiului celui înţelegător l-ai făcut, pe cel ce a strigat: Pomeneşte-mă, atotputernice Mântuitorule.

Lovit cu palma pentru noi şi scuipat ai fost, Iisuse, de cei fărădelege, Cel ce ai scris tablele Legii în Sinai lui Moise, slugii Tale.

Cu oțet şi cu fiere, Mântuitorule, Te-ai adăpat pentru noi, Cel ce ne-ai dat nouă Trupul şi cinstitul Tău Sânge, spre mâncarea şi spre băutura Vieţii tale celei veşnice.

În coasta cea de viață făcătoare, cu suliţa împungându-Te, Hristoase, prea curatul Tău sânge şi cinstita apă ai izvorât lumii, ca un izvor pururea viu.

Socotitu-Te-ai întru cei morţi, Cela ce ai înviat pe morţi, în mormânt Te-ai pus, Cela ce ai deşertat mormânturile; prădat-ai iadul, înviind pe Adam.

Când ai înviat, Iisuse s-a legat vrăjmaşul, s-a prădat iadul, s-au golit gropile, s-au sculat cei de jos, închinându-se Ţie, Hristoase.

Cine este cel ce a furat pe cel mort, mai ales gol? Pentru ce va amăgiți, evrei? Hristos a înviat şi s-au dezlegat legăturile iadului şi încuietorile.

Slavă Ţie, Hristoase Mântuitorule, cela ce ai izvorât viață şi ai răsărit lumină celor ce erau întru întunericul necunoştinţei şi tot pământul ai luminat cu scularea Ta.

Sfetnicul cel cu bun chip Iosif să se laude, împreună cu mironosiţele şi cu dumnezeieștii ucenici, ca cel ce este şi acesta binevestitor al sculării lui Hristos.

Pe Iosif cel minunat să-l lăudăm credincioşii, împreună şi pe Nicodim şi pe credincioasele mironosiţe, care au strigat: Domnul a înviat cu adevărat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fără de început eşti, Părinte nezidit eşti, Fiule, împreună de pe un scaun eşti şi Duhule Sfinte. Aceste trei una sunt după fire şi trei după feţe; un Dumnezeu adevărat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să se veselească Iessei, să dănţuiască şi David; că iată Fecioara, toiagul cel de Dumnezeu sădit, a odrăslit pe Hristos, floarea cea pururea vie.

Sinaxar în Duminica a treia după Paşti a mironosiţelor

Stih: Uceniţele din credinţă aduc lui Hristos miruri,
Iar eu aduc Mântuitorului cu cântare stihuri.

Tot în această zi, Duminica a treia după Paşti, prăznuim sărbătoarea Sfintelor femei mironosiţe. Încă facem şi pomenirea lui Iosif cel din Arimateia, care a fost unul din cei şaptezeci de ucenici ascunşi. Şi iarăşi pomenirea lui Nicodim celui ce venise noaptea la Hristos, care era dintre cei mari ai iudeilor.

Pentru că aceste femei au fost cele întâi mărturii nemincinoase ale învierii; iar Iosif şi Nicodim ale îngropării, două fapte prea adevărate şi prea cunoscute de noi.

Pentru că pe Nicodim îndată l-au izgonit iudeii din Sinagogă, neîngăduindu-l să fie împreună cu ei.

Iar pe Iosif, după ce a îngropat trupul Domnului, l-au aruncat iudeii într-o groapă, din care s-a scos cu puterea lui Dumnezeu şi s-a dus în Arimateia, la moşia sa. Iar după ce a înviat Hristos, S-a arătat lui fiind legat cu legături şi i-a adeverit şi mai mult taina învierii. Şi multe a răbdat el de la iudei, dar n-a suferit a ţine sub tăcere cele de taină, ci cu îndrăzneală a învăţat toate cele ce se făcuseră.

Şi spun că Nicodim acesta mai întâi decât toți a vestit cu amănuntul cele ce au fost pentru patima lui Hristos şi pentru înviere; mai ales că el era unul din cei întâi din Sobor şi ştia bine atât sfaturile şi uneltirile Iudeilor, precum şi tot ce s-a petrecut cu Domnul. Şi, pentru aceasta au fost rânduiţi după înviere, împreună cu femeile cele ce-L văzuseră, ca nişte mărturii nemincinoase ale îngropării.

Şi, deşi crederea Tomei se pune cea dintâia, totuşi întâi femeile acestea au văzut învierea şi o au vestit ucenicilor. Că, se cădea seminţiei care căzuse întâi sub păcat şi moştenise blestemul, să vadă întâi şi învierea şi să audă bucuria. Iar mironosiţe s-au numit, pentru că Vineri pentru Paştile ce venea, că era mare ziua Sâmbetei aceleia, cu totul s-au nevoit Iosif şi Nicodim de au îngropat trupul Domnului; şi măcar că-l unseseră şi cu unsori după obiceiul iudeilor, dar nu precum se cădea. Că punând numai aloe şi smirnă mai mult şi cu pânză subţire înfăşurându-L, L-au pus în groapă. Pentru aceea dar, acestea dragoste fierbinte având către Hristos, ca nişte uceniţe, unsori de mult preţ cumpărând, au venit noaptea, sau pentru frica iudeilor, sau pentru că şi obicei era a plânge de dimineaţă. Şi mai vârtos ca să-L ungă şi să plinească aceea ce lipsise atunci din pricina grăbirii.

Iar venind ele la mormânt, au văzut mai multe arătări, precum: Doi îngeri strălucind înlăuntrul gropii şi pe altul şezând pe piatră. După aceea au văzut pe Hristos şi s-au închinat Lui; iar Magdalenei părându-i-se că este grădinarul, a întrebat de Dânsul.

Trebuie să ştim încă, că mai multe au fost mironosiţele; ci, evangheliştii pomenesc numai de cele mai vestite, iar pe celelalte le-au lăsat.

Şi au fost acestea:

- ✓ *Cea mai întâia decât toate, Magdalena Maria, din care izgonise Hristos şapte draci; care şi venind în Roma după învierea lui Hristos, precum se povesteşte, a dat morţii pe Pilat şi pe arhierei, spunând lui Tiberie Cezarul*

cele ce se făcuseră Mântuitorului. Aceasta după aceea a murit în Efes şi s-a îngropat de Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, apoi de prea înţeleptul Leon s-a adus în Constantinopol.

- ✓ *A doua, Salomi, care este fata lui Iosif, păzitorul Născătoarei de Dumnezeu, că aşa se numea, care fată a lui a avut bărbat pe Zevedei, din care s-au născut evanghelistul Ioan şi Iacov. Pentru că patru feciori parte bărbătească a născut Iosif, pe Iacov ce se cheamă cel mic, pe Iosie, pe Simon şi pe Iuda. Şi trei fete: pe Estira, pe Tamar şi pe Salomi a lui Zevedei.*
- ✓ *Deci, când auzi în Evanghelie, Maria a lui Iacov celui mic şi mama lui Iosi, să ştii că este Născătoarea de Dumnezeu, că mamă se socotea a fi ea feciorilor lui Iosif, încât se crede de aici, că Ioan evanghelistul a fost nepot de soră lui Hristos.*
- ✓ *Iar a treia mironosiţă este Ioana, femeia lui Huza, care a fost ispravnic şi iconom casei împăratului Irod.*
- ✓ *A patra şi a cincea sunt: Maria şi Marta, surorile lui Lazăr.*
- ✓ *A şasea, Maria a lui Cleopa, iar a şaptea, Susana.*

Şi alte multe au fost precum spune dumnezeiescul Luca, cele ce slujeau lui Hristos şi ucenicilor din averile sale.

Deci, ca pe cele ce au propovăduit învierea şi multe arătări ne-au spus spre încredinţarea şi dovedirea învierii lui Hristos după Toma şi pe acelea a hotărît Biserica lui Hristos a le prăznui, ca pe cele ce au văzut întâi pe Hristos înviat din morţi şi tuturor au vestit propovăduirea cea de mântuire şi ca pe cele ce şi-au petrecut viaţa în Hristos bine şi precum se cădea unor femei învăţate de Hristos.

Pentru rugăcinile Sfintelor mironosiţe, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.